

RENÁTA NÁZLEROVÁ

NÁVOD K POUŽITÍ

lásky

NÁVOD
K POUŽITÍ

lásky

RENÁTA NÁZLEROVÁ

**NÁVOD
K POUŽITÍ**

lásky

Fortuna
Libri

Original title: Návod na obsluhu lásky
Fotografie autorky na přebalu Marián Datko.
Copyright © Renáta Názlerová, 2015, 2018
Jacket design and symbols © Dodo Dobřík, 2018
Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2018
Translation © PhDr. Jana Semelková, 2018

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri, spol. s r. o., v Praze, 2018.

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Lucie Bednářová.

První vydání.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována,
ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována
jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky,
fotografickou cestou nebo jinými prostředky
bez souhlasu majitele práv.

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události
jsou buď výsledkem autorovy fantazie, anebo jsou použity fiktivně,
a proto jakákoli podobnost se skutečnými živými či mrtvými osobami,
obchodními společnostmi, událostmi či místy je čistě náhodná.

ISBN 978-80-7546-170-4

*Věnováno Tereze Rumanové,
rozené Kochové*

Slovo úvodem

Podklady k přípravě této knihy jsem poskytla z jediného důvodu.

Devadesát devět procent lidí, kteří se ocitají v mezních situacích, ať už z důvodu živelní katastrofy, dopravních či jiných nehod a kteří se přitom cítí ohroženi na životě, posílají skoro identickou zprávu nejbližším. Potřebují je ujistit, že je milují.

Jinak řečeno, poslední slova, jež chceme říct našim drahým, jsou vyznání lásky, kterou k nim cítíme.

Táži se, proč mají být našimi posledními?

Tamara Kochová

PhDr. Tamara Kochová, Phd.

Po absolvování gymnázia se věnovala studiu psychologie na Filozofické fakultě Univerzity Komenského v Bratislavě. Jako stážistka pracovala na několika mezinárodních projektech zaměřených na behaviorální výzkum. V rámci postgraduálního studia získala titul Ph.D. na Université Paris 1 Panthéon-Sorbonne. Několik let působila jako ředitelka odboru v Ústavu aplikované psychologie, přednáší na řadě slovenských i českých vysokých škol. V současnosti působí coby vztahový terapeut a motivační kouč. Vyдалa několik odborných publikací, kde nosným tématem jsou rodové rozdíly v komunikaci, vztahové vazby a terapeutická kazuistika.

Bylo půl jedenácté večer, když se Tamaře rozezněl telefon. Váhala, zda jej vzít, přece jenom tak pozdě a neznámé číslo, to mohl být jedině nějaký zoufalý klient, a na takového nebyla ani trochu zvědavá.

„Paní doktorko, mám ten důkaz!“

„Důkaz? Jaký důkaz, a kdo vlastně volá?“ zareagovala poněkud nevrle, když hovor nakonec přijala.

„Ježíši, promiňte, jsem tak rozrušená, tady je Valentová. Já vím, že je pozdě, ale konečně mám ten důkaz, že už mě manžel nemiluje.“

Tamara si kvapem vybavovala informace. Valentová, Valentová – ano, sedmdesátiletá paní vdaná za chlapa o dvacet let mladšího. Manželství trvá třicet let. V čem byl problém? Rychle, hlavo dřavá, vzpomínej. Aha, nevěra s nějakou servírkou. Po třiceti letech manželství podvádí paní Valentovou manžel.

„Paní Valentová, to byla akademická otázka v rámci našeho sezení. Bavili jsme se o tom, že nevěra nemusí nevyhnutelně znamenat, že se z manželství vytratila láska. Nechtěla jsem po vás žádné důkazy lásky či nelásky.“

Žena na druhém konci se na chvílku zarazila. „Aha, ale ptala jste se, kde jako mám důkaz, že mě nemiluje. Takže vy jste to řekla jen tak a ani jste ten důkaz nechtěla. To už je ale jedno. Zkrátka, já ten důkaz mám.“

„Uvědomujete si, kolik je hodin? A že zítra máme termín, pokud se nemýlím?“

„Jenže já jsem z toho na prášky, asi skočím z okna!“

„Takhle ne, s citovým vydíráním na mě nechodte. Pokud mi chcete něco říct, dobře, máte tři minuty. Jinak se uvidíme zítra v kanceláři a můžeme všechno probrat.“

Carmen Valentová zmlkla, odmítavý postoj své terapeutky zjevně vzala jako ránu pod pás.

„Tedy dobře, nebudu vás rušit, ale zítra ten důkaz přinesu. Sama uznáte, že mé rozhořčení je oprávněné. Možná mě i pochopíte.“

Tamara ukončila hovor, podívala se v koupelně na sebe do zrcadla a položila si otázku: Co je lepší? Žít sama, v osmatřiceti letech nemít na obzoru vztah ani partnera, nebo ještě v sedmdesáti řešit manželovu nevěru, zmítat se v citových pochybnostech a skákat z okna pokaždé, když vysprchovaný a navoněný odchází na neformální pracovní schůzku.

Když si posléze, sedící na posteli, krémem potírala lokty a rutinními krouživými pohyby masírovala okolí očí, zhodnotila, že to není dobré ani v jednom případě. Ale ty dva roky bez sexu, které má za sebou, by pro ni měly představovat velký vykřičník.

Všechna rána byla stejná. Sprchování, mytí vlasů, čištění zubů, důsledné líčení při šálku kávy. Potom fénování, tupírování a věčné dilema, co na sebe. „Dneska se cítím na bílé šaty. Venku je teplo jako ve vroucím hrnci. Nebudu sice působit dostatečně profesionálně, ale na druhou stranu mám naplánované jenom dvě sezení s dvěma ženami. Těm může být fuk, co mám na sobě,“ bručela si pod nosem.

Po nedávné dovolené v Řecku, na níž byla s dlouholetou kamarádkou Magdalénou, vypadala opravdu dobře. Opálení sluší každé ženě. Dokonce i té, která nosí pár kil navíc jako Tamara. Spokojená sama se sebou, usedla do svého malého fiátka a zamířila do centra. Ačkoli se jí na mysl tlačily obě dnešní sezení, na něž se potřebovala připravit, tvrdohlavě odmítala soustředit na ně myšlenky. Hodlala rozebírat jaké to je, když žena potká toho pravého, osudovou lásku. Třeba u benzínky, nebo v obchodě, anebo... Anebo? Výčet možných míst na setkání s osudovým chlapem skončil. Vůbec si neuměla představit, kde by mohla natrefit na někoho, jenž nebude ošklivý, pupkatý, starý, rozvedený, traumatizovaný vlastní minulostí, homosexuál, bisexuál či metrosexuál. Existuje vůbec?

„Paní Valentová už sedí v terapeutické místnosti.“

„Co prosím? Měla přijít na jedenáctou, jestli se nemýlím, a je teprve deset.“

Asistentka Nela protočila panenky a napodobila vrčící kočku. „Co jsem měla dělat, když prohlásila, že tu na vás počká? Tak jsem ji usadila vevnitř a pustila jí telku. Sedí u ní už hodinu.“

„Je tu tedy od devíti?“

„Přesně tak.“

Tamara uchopila do ruky složku paní Valentové. Prolétla poslední záznamy a rychle k nim připsala zmínku o nočním telefonátu. Hluboký nádech – výdech patřil k jejím rituálům, tak pokaždé dosáhla za pár vteřin absolutní koncentrace. Vstoupila do terapeutické místnosti, která vypadala spíše jako obývací pokoj. Vypnula televizor a usedla do své-

ho bílého křesla. Nezdržovala se úvodními formalitami, protože jí bylo jasné, že Carmen Valentová se nemůže dočkat, až dostane slovo.

„Prosím, poslouchám.“

„Ještě jednou mi promiňte, paní doktorko, chápu, že máte vlastní soukromí. Jenže manžel mě včera strašlivě urazil. Tak jsem získala onen důkaz. Tady je.“

Vytáhla z kabelky třicetimililitrový flakónek jakéhosi dámského parfému, zřejmě značkového a drahého. Důrazně jím práskla o stůl.

„Asi vám nerozumím,“ zírala Tamara nechápavě na Valentovou.

„Víte, vždycky mi manžel z pracovních cest do zahraničí vozil voňavky, minimálně sedmdesátimililitrové. A nějaký šperk. Včera večer přicestoval z Milána. Představte si, co mi řekl: Údajně nic nestihl, prý byl děsný kalup. Ubožáček jeden bezcharakterní! V životě jsem nepoužila hrubá slova a na jeho adresu už vůbec ne. Teď prohlašuju, že je prase. Nenávidím ho. Strašlivě ho nenávidím. Příšerně. Je mi jasné, co za tím vším je.“

„Opravdu? A co?“ Tamara se snažila přerušit tok hrubých slov a zmírnit hněv.

„Byl tam s tou vymalovanou štětkou! Kdoví, zda to vůbec byla pracovní cesta! Přemýšlela jsem, jestli bych neměla zavolat k němu do práce. Myslím na personální, jako neznámá osoba. Že bych se informovala, zdali byl v Miláně služebně. Co vy na to?“

„Jaký to bude mít význam?“

„Jaký? Byl by to další důkaz, kdyby mi řekli, že nikde nebyl nebo že si vzal dovolenou. To bych ho asi na místě zabi-

la. Přece nemůže přede mnou dávat přednost nějaké flundře. Co vy na to?“

„Zaprvé není vůbec jisté, jestli váš manžel milenku má. Je to pouze vaše domněnka. Zadruhé, vrátíme se znovu k tomu, o čem jsme už spolu hovořily. Když je muž nevěrný, neznamená to, že svou ženu či partnerku nemiluje. Nemusí to ani nevyhnutelně znamenat, že miluje milenku.“

Carmen Valentová byla opravdu dobře udržovaná sedmdesátnice. Pravděpodobně díky četným plastickým zákrokům a pravidelným návštěvám kosmetických a kadernických salonů vypadala nejvýš na padesát. Vždycky oblečená podle posledních trendů, nakupovala jen ve špičkových buticích. Dokonalá manikúra, lodičky vždycky ladily s kabelkou. Ani ten nejpřísnější stylista by jí neměl co vyčíst.

„Jenže jsem pořád jeho manželka! Pokud někam jede, měla bych ho doprovázet já! Nikoli nějaká hospodská fuchtle, která dá každému štamgastovi, kterému načepuje pivo.“

„Věrnost si nárokovat nelze, o tom jsme už hovořily.“

„Proč ne? Na to je přece zákon, že si manželé mají být věrní.“

„To je sice pravda, něco podobného v zákoně máme. Jenže nikde nejsou zakotvené tresty za to, že někdo někoho podvedl.“

„Tak se ten zákon musí změnit! Nevěrníky je třeba vykastrovat a veřejně pranýřovat!“

„Taková věc skutečně není předmětem našeho setkání. Vaším úkolem z minula bylo popřemýšlet, kam se chcete

pohnout dál. Povíte mi, jak si představujete řešení své situace?“

„Na to odpovědět nemůžu, nejsem ještě připravená.“

„Kdy budete?“

„Příště. Ale mám velikou prosbu. Zavolejte taky mému muži a pozvěte ho sem. Vám se možná přizná, že mě podvádí.“

„Pokud má přijít sem, musí být iniciativa na jeho straně. Navíc, i kdyby přišel, víte sama dobře, že co si my dva spolu řekneme, zůstane diskrétní a rozhodně to posléze nebudu řešit s vámi.“

„No, co se dá dělat. Tak to přežiju. Ale požaduju, abyste se potkali. Hodně si od vašeho setkání slibuju.“

„Můžete mu dát mé číslo. Pokud se ozve, přednostně ho přijmu, to jediné vám slíbit mohu. Naše dnešní sezení je u konce. Uvidíme se zase za dva týdny.“

Carmen Valentová vstala a popírajíc všechny zákony přírody vycupitala z terapeutické místnosti jako mladice. Tamara připustila, že její pacientka trpící hysterií, možná dokonce psychózou, v sobě má jisté kouzlo. Dokonce, přes její nervovou labilitu, kterou připsala k paní Carmen jako základní charakteristiku osobnosti, nejen fyzické.

Odpolední schůzka s Magdou byla pro Tamaru vysvobozením. I druhé sezení v onen den jí dalo pořádně zabrat. Proto když se sunula eskalátorem do nejvyššího patra obchodního nákupního centra, kde se s důvěrnou kamarádkou měly potkat, vůbec nevnímala, co se kolem děje. Sotva na půl oka zachytila šířavý pohled muže, který sjížděl po schodech opačným směrem. Kdesi na periferii pravé mozkové hemisféry

jí blikla otázka, proč na ni kdosi civí. Sotva opustila jezdící schody, ohlédla se. Spíš instinktivně, protože si nebyla jistá, zda neminula některého ze svých pacientů. Muž učinil to samé. Kývl na ni hlavou a naznačil, že vyjede za ní nahoru.

„Dobrý den, nebo spíš už večer?“ pozdravil. Vypadal jako profesionální sportovec. Ač čtyřicátník, přesto samý sval.

„Dobrý, my se známe?“

„Ještě ne. Ale rád bych to změnil. Líbíte se mi.“

Tamaře jeho přímočarý tah na branku, jistým způsobem až společenská nehoráznost na chvíli vyrazily dech.

„Co na to odpovědět...“

„Stačí, když mi dáte své telefonní číslo, slečno, myslím na mobil. Jste slečna, že mám pravdu?“

„Musím uznat, že odvaha vám nechybí.“

„Bohužel, pospíchám. Dáte mi to číslo?“

„A víte, že nedám?“

„Nic se neděje, stejně si vás najdu, mějte se!“ Jak rychle se objevil, stejně se i vypařil.

Tamara se musela zasmát. Takhle střelhibtě po ní ještě žádný mužský nevystartoval. Pobavený úsměv jí z tváře nezmizel, ani když se vítala s Magdou.

„Poprvé po stu letech tě vidím po práci s úsměvem.“

„To je tím, co se mi přihodilo.“ Načež kamarádce odhalila podivuhodnou příhodu z jezdících schodů.

„Jsi koza, to číslo jsi mu dát měla,“ zhodnotila situaci Magda.

„Blázníš? Je to očividně narcisista, takoví chlapi jsou dominantní, autoritativní, žena vedle nich smí jen držet hubu a krok.“

„Řeknu ti to takhle. Přestaň chlapy lustrovat jako terapeutka a začni se na ně konečně dívat jako žena.“

„Vždyť jsem se na něho jako žena dívala. Byl to fešák. Dlouho jsem tak přitažlivého chlapa neviděla. A v tom je právě háček.“

„Proboha. Ani netušíš, jak se jmenuje, a už vidíš háčky!“

„Bylo mu kolem čtyřiceti. To už bývají muži ženatí. Nebo rozvedení. Pokud se chtěli rozvádět oni, byli to děvkaři, co podvádějí manželky. Jestliže se s nimi chtěla rozvést jejich žena, pak šlo o měkkoty, podpantofláky a trouby.“

„Jsi ve vleku vlastní práce. Nemá cenu se s tebou na tohle téma bavit. Ale pamatuj si: Chlapy od sebe odháníš sama. Oni by měli i zájem, jenže tvé analýzy-paralýzy dokážou zastavit i supermana.“

Zasmály se a uvelebily se v cukrárně. No a co. Za svou slabost pro sladké se nestyděly.

„Můžu ti prozradit, co jsme dneska řešila?“ nenápadně přehodila výhybku Tamara.

„O své práci nikdy nemluvíš,“ překvapila ji Magda. „Stalo se něco vážného?“

„Ne, jenom zvláštního. Navštívila mě žena, které zahynul syn při autonehodě.“

„Bože, to snad ani nechci slyšet. Víš, jak jsem citlivá na všechno, co souvisí s dětmi,“ bránila se tématu Magda, svobodná matka osmiletého syna. Byla to veselá kopa s vrtulí u zadku, neustále lítala a něco zařizovala, energii měla za tři. Jakmile se však něco týkalo jejího dítěte, okamžitě plakala, bezhlavě vyváděla a propadala panice.

„Nebudu vykládat žádné podrobnosti. Jen ti chci říct něco, co už dlouho nosím v hlavě. Jde o to, že po synově smrti se ta paní zhroutila, a dokonce byla nějakou dobu hospitalizovaná v nemocnici. Proto se o pohřeb musel postarat manžel. Syna nechal pochovat v hrobě své matky. Tedy babičky toho nebohého mladíka.“

„Fakticky to musím poslouchat?“ Magda se doslova vrátila na židli, nervózně přehrabovala kabelku a pohrávala si s mobilem.

„Tak mě trochu poslouchej. Moje klientka chce dosáhnout toho, aby syna z hrobu tchyně exhumovali a uložili samostatně. Nemůže se smířit s tím, že její jediný syn nemá po smrti svůj klid, vlastní soukromí.“

„Nezní ti to trochu morbidně?“

„Nedokážu se k tomu vyjádřit, protože sama dítě nemám. Chtěla bych jí nějak pomoci, nevím ale jak. I mně se to zdá absurdní. Potřebuju to s někým rozebrat a vybrala jsem si tebe.“

„Tami, víš dobře, že pro tebe udělám skoro všechno. Pokud se se mnou chceš bavit o nějakých problémech, klidně. O chlapech, sexu, módě, cestování – můžeš si vybrat. Ale tohle ne,“ odmítla ji rázně Magda.

Tamara vzala odmítnutí na vědomí. „OK, dobrá, nezajedeme na nějaké nákupy?“

„Co takhle nějaké pěkné spodní prádlo?“ navrhla Magda. „Měla by sis pořídit nějakou sexy podprsenku a kalhotky.“

„Nač mi to bude, ty chytrá?“

„Co já vím? To tebe hodlá neznámý mužský vyhledat a pozvat tě na kávu.“